

BUTLLETÍ

**de l'Associació d'Alumnes
Obrers de l'Escola Industrial
de Vilanova i Geltrú**

Publicació mensual

**Portaveu de
l'Associació**

Imprenta Econòmica

Col·legi, 8 i 10 : Vilanova i Geltrú

Gran assortit
d'Estampes i
Recordatoris
de Primera
:: Comunió ::

Confiteria i Pastisseria de

Joaquim Serras

Casa acreditada en tota mena de
Dolços i Pastes. - Vins generosos. -
Xampany de les millors marques.

ESPECIALITAT EN ELS
ENCÀRRECS

Servei a domicili.

Rambla Principal, 91 : Tel. 1610

VILANOVA I GELTRÚ

SERENA

DENTISTA

Ex-Interno de la Escuela Odontológica de Madrid
y Facultad de Medicina de Barcelona.

NOTA DE PRECIOS

Extracciones sin dolor.	4 Pesetas
Empastes y tratamiento	10 »
Obturaciones de platino	20 »
Dentaduras completas de cauchú	200 »
Dentaduras parciales, la pieza	15 »
Coronas de oro de 22K.	30 »
Puentes, la pieza	30 »

Consulta : Domingos y días festivos, de 9 a 1 y de 3 a 7.

San Gervasio, 68, pral.

Villanueva y Geltrú

Butlletí de l'Associació d'Alumnes Obrers de l'Escola Industrial de Vilanova i Geltrú

Portaveu de l'Associació ♦ ♦ ♦ Publicació mensual

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ PER ALS NO SOCIS :

Semestre . . . 1'75 Ptes.
Any 3'50 »
Número solt. 0'90 »

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :

Ateneu de Vilanova
i Geltrú, carrer de
Sant Pere, núm. 40

Del contingut dels treballs
que es presentin per a la seva
publicació, en seran respon-
sables els seus autors.

DAVANT LA GESTA DEL NOSTRE EQUIP CONSIDERACIONS

CONQUERIR en un any el títol màxim a que pot aspirar un cercle del Grup de Promoció i lograr un lloc en el Grup B de primera categoria, en futbol no és pas una cosa molt corrent. Però menys corrent és encara que aquest doble resultat s'obtingui després de jugar una sèrie de partits en els quals no s'han conegut les amargors d'una sola derrota.

I és això precisament el que més ens plau de la gesta portada a terme pels amics que componen el nostre primer equip, els qui, per la voluntat i noblesa amb que en tots moments han defensat els colors de la seva societat predilecta i per haver posat el nom de la nostra estimada vila en un lloc preminent en la causa deportista, han sabut guanyar-se les simpaties de tot un poble que els admira.

Si devem felicitar-nos d'aquest doble triomf, més satisfets devem sentir-nos encara perquè aquest ha estat conquerit en noble lluita, mereixent sempre els nostres jugadors els més càlids elogis per part dels cronistes deportius pel seu comportament en els camps de joc, fent remarcar sempre, aquests mateixos crítics, en cada partit jugat, el fet de que un dels factors més importants que conduïa al nostre equip a la victòria era la fe i l'entusiasme que en tot moment posava per obtenir-la.

La Secció Sportiva de l'Associació, i amb ella el futbol vilanoví, fa aquest salt de segona a primera categoria al complir el cinquè any d'haver adquirit el seu camp d'esports i quan aquest es troba en condicions immillorables per emmarcar els importats partits que amb motiu de la «Copa Catalunya», primer, i de campionat, després, en el mateix deuran celebrar-s'hi.

Els que durant aquests cinc anys han contribuït a que l'Associació arribés a l'actual moment d'esplendor, poden donar-se per satisfets amb el premi que acaben de rebre. A alguns els quedi, potser, la recança de que sense el fet de haver volgut, algunes vegades, viure allunyats de la realitat, faria ja més temps que hi hauríem arribat.

No hi ha dubte que una de les coses que més han contribuït també a que assolíssim el brillant resultat obtingut, és la compenetració que en tots moments hi ha hagut entre els que componen la Junta Esportiva i entre aquesta i els amics que formen l'equip. Les relacions han estat sempre cordialíssimes i la nota d'optimisme era la que caracteritzava totes les reunions tingudes. Cal remarcar, no obstant, el fet de que aquest optimisme potser algunes vegades s'hauria convertit en un esgotador defalliment, si davant els naturals contratemps no s'hagués comptat amb l'encoratjadora audàcia d'alguns companys qui sempre han trobat una solució per aquells assumptes que, per lo difícils, molts ni tan sols haurien intentat abordar-los.

I en celebrar la victòria que a tots ens omple de joia, tinguem present que aquesta no hauria pogut lograr-se de no haver procurat primer bastir aquest camp d'esports que avui és el nostre orgull. Pensem que aquesta obra, en la qual hi portem ja esmerçades 55.000 pessetes, no s'hauria pogut portar a terme si primer no s'haguessin ajuntat un estol d'homes que convertiren en realitat lo que durant molts anys no havia estat més que una quimera. Emmirallant-nos, doncs, en aquest exemple, i pensant sempre en complementar l'obra que està cridada a desenrotllar la nostra Associació, procurem que en temps no llunyà aquestes mateixes energies puguin servir per anar a la creació d'altres obres en profit sempre de la cultura general del nostre poble.

F. V.

TASCA CULTURAL

PER a donar una de les conferències del present curs, l'Ateneu de Vilanova i Geltrú va convidar el senyor En Jaume Fabregó Tacné, qui ocupà la tribuna d'aquella entitat la nit del 29 de novembre de 1927, dissertant sobre el tema : *L'Institut Lleó XIII, els seus filòsofs i llur obra*.

Feu la presentació del senyor conferenciant, el Vice-president de l'entitat, senyor Morgades, i començà tot seguit el senyor Fabregó el seu parlament, esmentant el cèlebre filòsof, matemàtic i físic, Renat Descartes, de qui digué que era el pare de la filosofia moderna, car totes les teories que seguiren a les seves, estaven latents en els llibres que donà a llum la seva privilegiada mentalitat. Esmentà l'obra cabdal de Descartes, *Discurs sobre el mètode*, que l'acredità com el primer pensador de la seva època. Nasqué Descartes l'any 1595 i morí el 1650. En fundar la psicologia moderna destruí l'escolàstica.

I passà el senyor Fabregó a estudiar els quatre punts fonamentals en la doctrina d'aquell geni de la ciència : el dubte metòdic; penso, per tant, existeixo;

el constituir l'essència de l'ànima en el pensament, i el constituir l'essència dels cossos en la extensió.

Digué el conferenciant, que l'excés d'espiritualisme, que és la característica de l'obra de Descartes, posà un abim entre l'ànima i el cos, lo qual, com a conseqüència, portà a l'idealisme.

Estudià el llibre *La crítica de la raó pura*, de Kant; els judicis sintètics a priori; les nocions del temps i de l'espai; les formes i categories kantianes, i de manera soma la filosofia contemporània derivada de les doctrines del cèlebre filòsof de Koenisberg, deduint de lo exposat que, en l'actualitat, el Neo-escolasticisme comparteix, amb la filosofia post-kantista, la direcció de les intel·ligències.

Segons el conferenciant, el Neo-escolasticisme és un arbre vell i desacreditat que ha tret florida: nasqué de l'Encíclica *Aeterni Patris* del Sant Pare Lleó XIII, qui va sembrar la idea d'una filosofia que a l'ensem que fos per dret propi la hereua de les doctrines de Sant Tomàs d'Aquino, pogués assimilar-se el gran progrés i els avenços de les ciències.

La idea llençada per Lleó XIII tingué els seus defensors i propagadors en Mercier, el cèlebre cardenal, Nys, Michotte, etc., qui, aixoplugats a la Universitat de Luvaina, i fent alguns equilibris entre la fe i la raó, fundaren l'Institut Superior de Filosofia, nomenat de Lleó XIII.

Comentà el senyor Fabregó aquests fets, donant-li tema per a explicar la filosofia tomista escolàstica, que feu molt detingudament, profunditzant en la qüestió amb punts de mira exposats sense cap mena d'apassionament, esmentant tota la gama de terminologia per mitjà de la qual aquesta escola explica els fenòmens de la vida espiritual i material.

Acabà donant les gràcies per l'atenció amb que fou escoltat i digué que dedicava el seu humil treball a l'Ateneu, per l'obra de cultura del qual va tenir mots de lloança.

Llarg aplaudiments que li tributà el nombrós auditori foren el corolari a la conferència del senyor Fabregó Tacné, aplaudiments als quals pot ajuntar-hi els nostres.

«ESPAÑA MARÍTIMA»

Acompanyat d'atenta salutació havem rebut del senyor En Teodor Virgili i Ferrer, President de la Junta Local de Salvament de Nàufregs, un exemplar de la revista *España Marítima*, del número dedicat a l'obra de la Institució de Salvament de Nàufregs, d'Espanya.

En el número esmentat es publica, ultra una detallada ressenya de lo realitzat des de la seva fundació, que data de l'any 1880, per la Societat Espanyola de Salvament, una interessant informació historiant la constitució i desenrotllament de la Junta Local d'aquesta vila.

Agraïm la deferència.

ASSAIG BIOGRAFIC

FRA ANSELM TURMEDA

II

PARAL·LELES a les del P. Coll són les manifestacions de Finestres en la seva *Historia del Real Monasterio de Poblet*, encara que un detall molt important hi és afegit.

Finestres diu que Fra P. Marginet ocupà fins l'any 1409 el càrrec de Silloner Major i que no fugí amb Fra Anselm fins després de la mort de Vicens Ferrer, ocorreguda en 1411.

Altres autors s'ocupen també de figura tan interessant, execrant-lo i anatematitzant-lo per la seva apostasia, encara que no falta qui el vol vindicar negant aquest fet de la seva turmentosa vida.

Torres Amat, bisbe d'Astorga, i Milà i Fontanals, no fan més que repetir el que diu Finestres en la seva història.

Adolf de Castro, Menéndez Pelayo i E. Aguiló, s'ocupen també de Turmeda, essent E. Aguiló qui posà en clar la veritable pàtria de Fra Anselm i la probable data del seu naixement, que desfà la llegenda de la seva fugida junt amb el Pare Marginet, per quan aleshores tindria Turmeda uns seixanta anys, essent inversemblant que a aquesta edat deixés la pau del convent per anar en busca d'aventures, i és més inversemblant encara que un home savi i docte com era ell es deixés seduir per un altre de jove i aixelebrat com degué ésser el pare Marginet.

Es a Joan Spiro, antic professor del col·legi Sadiki de Tunís i més tard catedràtic de llengües semítiques a la Universitat de Lausana, al qui devem la part més gran dels coneixements biogràfics del frare mallorquí, al donar a llum la traducció en llengua europea de *Le present del home lettré pour réfuter les partisans de la croix*, escrita en llengua alarb pel mateix Turmeda baix el nom de *Abd-Allâh ben'Abd-Allâh le Drogman* i precedida d'una autobiografia.

Com en dita autobiografia no surt el nom de Turmeda ni tampoc esmenta la seva estada en el convent de Montblanc, Spiro es trobava que sols sabia d'Abd-Allâh ben'Abd-Allâh, que fou mallorquí, religiós i apòstata.

La identificació de Turmeda amb Abd-Allâh ben'Abd-Allâh fou degut a les sospites d'En Rubió i Lluch, de l'Institut d'Estudis Catalans, i Menéndez Pelayo, que confrontaren les dades biogràfiques contingudes en la *Disputa de l'Ase* (obra ja coneguda dels antics biògrafs i especialment estudiada per Adolf de Castro) i en *Le Present*, obra que posà a la llum el senyor Spiro.

Un assaig definitiu d'una biografia cronològica de Fra Anselm Turmeda, és degut a A. Calvet en la seva obra *Fray Anselmo Turmeda*, com també és interessant la *Vida de Fra Anselm Turmeda*, del senyor Miret i Sans, publicada en el número 66 de la *Revue Hispanique*.

Molts biògrafs, al jutjar la vida de Fra Anselm independentment dels fets i de l'esperit que informa la seva època, i submergits en un fals convencionalis-

me, sembla que no es donen compte de la importància espiritual de la figura del frare mallorquí, que al fi i al cap no és més que un fill de la seva època, in-crèdula, escèptica i racionalista.

I quan Menéndez Pelayo diu dels seus dubtes «que le llevan a insinuar por boca del asno mal veladas dudas, nada menos que sobre la *inmortalidad del alma*»; es confirma la nostra creença de que Turmeda no fou més que un racionalista superior per molts conceptes al seu temps i un home posseïdor d'un superior concepte de la dignitat racial i humana.

Seguint fidelment la cronologia del senyor A. Calvet i aprofitant l'autobiografia continguda en *Le Present* en la part que té de versemblant, intentarem fer un esquema biogràfic d'aquest català il·lustre.

* * *

Allà per l'any 1352⁽¹⁾ neix Anselm Turmeda en la ciutat de Mallorca, «plaça important i fortex notable pel seu comerç marítim, abundant en figueres i olivars i rica en aigües»⁽²⁾.

Regia els destins de la Confederació Catalana-Aragonesa, Pere III el Ceremoniós, dit també el del Punyalel⁽³⁾.

Fill únic d'una família benestant (el seu pare era home considerat entre els habitants de la ciutat), a l'edat de 6 anys el posaren a estudiar sots la direcció d'un clergue notable, aprenent de memòria, en dos anys, la major part dels evangelis. Passat aquest temps, començà a estudiar Lexicografia i sintaxis llatina, a base dels evangelis traduïts a aquesta llengua clàssica, com també Lògica durant sis anys⁽⁴⁾.

Després d'aquests anys d'estudis, es dir, als 14 anys, es traslladà a Lleida, un dels principals centres de cultura a Catalunya en aquella època, on continuà

(1) E. Aguiló fixa la data del neixement en 1355.

(2) Es, per tant, compatriota de Raimond Llull i contemporani de Joan I, «L'amador de la gentilesa», i de Bernat Metge, el «prosiste màxim» de la llengua catalana.

(3) L'origen d'aquest qualificatiu és el següent: De les corts de Saragossa (1347) en sorgí una guerra civil entre el Rei i els seus partidaris acabidillats per En Ferran de Cabrera, per una banda, i la noblesa i els seus enemics acabidillats pel germà del rei En Jaume, per un altra. Al cap de poc temps mor En Jaume enverinat, a Barcelona.

Els nobles del Fur de la Unió que creien tenir el seu origen en l'antiquíssim fur de Sobrarbe, eren rics homes per natura i encare que eren pocs es podien considerar més com a rivals, que com a súbdits del rei. Derrotats els de la Unió en la guerra que sostenien contra el poder reial, en la sangrenta batalla d'Epila (1347), i vençuts també els valencians, que s'havien sublevat, comanats per En Pere d'Ejérica, el rei aixecà el cadafalç contra els nobles, decapitant-ne quinze a Saragossa i vint a València, i tirant a alguns a la boca, el bronzo fus de la campana, amb que es convocava als de la Unió. Després, reunint corts a Saragossa, esquinçà i cremà el Fur de la Unió, acabant d'aquesta manera amb el poder de la noblesa aragonesa.

En esquinçar amb el seu punyal aquest Fur, es ferí en una mà, per lo qual fou nomenat Pere «el del Punyalel».

(4) Durant aquest temps és quan el rei Pere III sosté les aferrissades lluites que duraren nou anys (1356-1365), contra Pere el Cruel, de Castella, i quals operacions, dirigides pel mateix rei, es desenrotllaren principalment al regne de València i a la frontera d'Aragó amb Castella.

els seus estudis, dedicats, amb preferència, a Física i Astronomia, ço que demostra una particular afició a les ciències experimentals i exactes, i és un indicatiu de la seva formació espiritual.

Es més que probable que durant el transcurs de l'any 1368 al de 1372 entrés Anselm en la orde Franciscana, residint llavors en el Monestir de Montblanc, on tornà a estudiar Lexicografia i sintaxis llatina.

Durant aquest temps fa viatges per vàries poblacions de Catalunya en compliment de la seva missió apostòlica.

En 1375, Pere Silvestre, padri d'Anselm, atorga testament a Mallorca, en el qual es parla de Turmeda *dicti ordinis fratrum llinorum*, sens encomanar-li les misses pel descans de la seva ànima.

Sembla un testimoni evident de que Anselm no era encara sacerdot, ja que contava 23 anys i es trobava, per tant, incapacitat per exercir tals funcions.

Durant aquest temps és quan les controvèrsies a propòsit de la Concepció Immaculada de la Mare de Deu sovintegen a la nostra terra, prenent en temps de Joan I tal virulència, que donaren lloc a un veritable conflicte polític.

A despit dels atacs que li adreçaren els partidaris de la tendència contrària —entre els quals es distingia el famós inquisidor Nicolau Aimeric— el rei Joan, encoratjat pels Consellers de Barcelona, afavorí amb nombroses disposicions la propagació al culte de Maria Immaculada, i en un edicte del 14 de març de 1374 manà que la festa apel·lada Concepció de la Verge Maria fos observada en tots els seus dominis.

No sabem la influència que tindrien sobre l'esperit inquiet de Turmeda aquestes discussions, però tenint en compte que de les discussions dels dogmes, mai en surt enfortida la fe, es podrien assenyalar aquestes com el principi i els fonaments del dubte que més tard ha de motivar la seva crisi religiosa.

Dos fets deuen assenyalar-se que degueren tenir una influència decisiva sobre l'esperit de Turmeda, i capaços per sí sols de determinar la seva crisi religiosa. La influència de les doctrines averroïstes que enfortirien el seu dubte i la decadència i depravació de les costums religioses que afebliren la seva fe.

Les obres d'Aristòtil seguides dels comentaris de Averroes⁽¹⁾ són la base de les doctrines averroïstes que tanta influència havien de tenir sobre el món

(1) Averroes: acomodació llatina de Ibn-Roschd, filòsof, astrònom i escriptor, alarb, nat a Còrdova en 1128 i mort en el Marroc en 1198. Son avi, Abulvalid-Mohammed, i son pare desempeñaren a Còrdova el càrrec de cadí (jutge major), i el primer fou un dels juriconsults més cèlebres del rite amalekita.

Estudià en la Universitat de Còrdova (l'Atenes dels alarbs a Espanya, aleshores), Teologia, Dret i Medicina, dedicant-se també a les matemàtiques i a l'astronomia; però la major part del seu vigor intel·lectual el dedicà a estudiar les obres d'Aristòtil. El soldà de Marroc, Abd-el-Mummen, il·lustrat príncep almohade el cridà a sa cort fent-lo cadí a la Mauritània i confiant-li una missió important.

Al soldà Abd-el-Mummen el succeí son fill Yatrub Yunuf, príncep il·lustrat i aficionat a les obres d'Aristòtil, que li encomenà un comentari clar i breu de les obres de l'Estagirita, obra que li valgué a Averroes el sobrenom de «Comentador d'Aristòtil», amb que fou conegut en les escoles de l'edat mitja.

cristià, malgrat les discussions i controvèrsies de Sant Tomàs d'Aquino i dels esforços desesperats de Raimond Llull.

La concepció racionalista de Moisés d'Egipte (Maimonides)⁽¹⁾ incorporant al judaisme la doctrina aristotèlica, produeix una forta i llarga polèmica en el món jueu que quedà dividit, durant dos segles, en maimonistes i antimaimonistes.

El fanatisme dels almohades (Aristòtil i Mahoma són incompatibles) obligà als jueus, principalment la part intel·lectual i estudiant, a refugiar-se en l'Espanya cristiana i en la Provença i el Llenguadoc, esdevenint Barcelona, Saragossa, Montpeller, Narbona i Marsella, els centres principals d'aquest moviment.

La lluita acarnissada entre la nova orientació racionalista i la tradició conservada en les sinagogues, pren un caràcter extraordinàriament violent en la Provença, Catalunya i Aragó.

Un dels primers contradictors de Maimon a la nostra terra fou el rabí Jonaben-Abraham, procedent de Girona, comunitat rigorosament ortodoxa, i refractària a tota influència filosòfica.

Amb tot, la nova escola arribà a imposar el seu criteri fins dintre les sinagogues, esdevenint el poble jueu el principal representant del racionalisme durant l'edat mitja, i constituint les obres d'Aristòtil, acompanyades del gran comentari d'Averroes, la base exclusiva de la seva filosofia, i donant a aquest el títol de *Intel·ligència i ànima d'Aristòtil*. Sacrifiquen el dogma mosaic i admeten francament la doctrina de l'eternitat de la matèria (acceptada per la filosofia

Caigut en desgràcia, fou, junt amb altres intel·lectuals de l'Islam, processat i perseguit com a reu d'heterodoxia musulmana, confiscant-li tots els bens i desterrant-lo a Lucena. Lo que més afectà a Averroes, segons Ansari, fou el veure's afrentosament expulsat pel poble, de la mesquita de Còrdova un dia que havia entrat en ella junt amb son fill. A Lucena també la plebs l'insultava públicament i fugí a Feç, on, conegut, fou perseguit i empresonat. Quants crims ha comés el fanatisme i la ignorància! Compadit Ammançor del desgraciat filòsof li prometé la llibertat si es retractava públicament de ses antimusulmanes opinions en la porta de la mesquita de Feç, accedint-hi Averroes a la jura de la seva heretgia, i algun temps després tornava a Còrdova, on visqué obscur, retirat i pobre.

(1) El rabí més cèlebre de l'edat mitja neix en 1135 a Còrdova, descendent d'una il·lustre família que durant les persecucions religioses dels almodrades es vegeren obligats a domiciliar-se a Feç per els anys 1359 o 1360.

A causa d'una altra persecució religiosa tingué d'abandonar Feç i traslladar-se per Akko (Sant Joan d'Arre), Jerusalem i Hebón a Egipte, fixant la residència primer a Alexandria i després a Fustat (antic Caire). Sense recursos a la mort del seu germà David, ocorreguda en un naufragi, es veié obligat a exercir la medicina, essent nombrat metge del soldà Saladino. Els seus treballs intel·lectuals versaren sobre la interpretació de la Bíblia i el Talmud, sobre filosofia, matemàtiques, astronomia i medicina, dirigint els seus esforços a la introducció dins del judaisme de les doctrines racionalistes d'Aristòtil.

L'obra més important de Maimon, com a filòsof, es la seva *Guia* dels descarriats. L'autor es dirigeix principalment als que, havent buscat inútilment una conciliació entre el sentit literal de les santes escriptures i les veritats racionals, permaneixen en el dubte i en la inquietud.

Maimonides acudeix en aquest cas a la interpretació al·legòrica. Sostenedor del racionalisme teològic, és considerat per alguns com el precursor del mètode exegètic d'Espinosa.

moderna), la impossibilitat de la creació *ex-nihilo*, i la negació de la immortalitat de l'ànima.

Per altra part, la convivència en els diferents estats de Catalunya de cristians, alarbs i jueus, donà lloc a infinites discussions sobre punts fonamentals i dogmàtics, fent que l'esperit de discussió i controvèrsia, sigui una de les característiques dels segles XIII i XIV.

A. GARRIGA

BANQUET POPULAR

DESPRÉS de l'esforç realitzat durant el prop-passat any esportiu pel primer equip de l'Associació d'Alumnes Obrers, qui, en forma brillantíssima, ha conquerit el títol de Campió Provincial dels Grups de Promoció i un lloc en el Grup B de primera categoria, la Junta Esportiva de la nostra entitat acordà de celebrar un banquet de caire popular en homenatge als jugadors.

La data fixada fou el 1.er d'abril, i el lloc escollit el saló del Foment del Treball, i malgrat la relativa improvització amb que es portaren a cap els treballs de preparació i propaganda, degut al poc temps de que hom disposà, l'èxit fallaguer i encoratjador que assolí la festa, palesà ben clarament les simpaties de que gaudeix la nostra entitat i l'afecte que s'han guanyat entre el públic els jugadors del nostre primer equip de futbol, amb la gesta de voluntat i d'entusiasme que han dut a terme aquesta temporada.

El saló del Foment del Treball—esplèndid marc per aquesta llei de festes, amb la seva elegant decoració i alhora amb la seva amable intimitat—estava animadíssim vers les nou de la nit, hora fixada per donar principi a l'acte.

En les diverses taules s'hi aplegaren uns doscents comensals, pertanyents a tots els estaments, entre els quals figuraven, ademés de la premsa, els representants d'algunes entitats esportives foranes.

La presidència fou ocupada per l'Alcalde interí senyor En Víctor Torrent, qui tenia a la seva dreta el senyor Torres Ullastres, delegat del F. C. Barcelona, i a la seva esquerra el senyor Castells, President de l'Associació. A la taula presidencial prengueren seient, a més, el diputat provincial senyor En Josep Grau, el regidor senyor Bages, els membres del Consell Administratiu del Camp d'Esports, senyors Galcerán (Gustau i Artur), Sentías, Albet i Miquel, el directiu de la Secció Esportiva, senyor Puig (Jordi), i el doctor Ribot.

A l'hora dels brindis, l'Alcalde interí inaugurà els discursos amb un parlament testimoniant la satisfacció que li produïa un acte com aquell que hom celebrava, car tenia la seva justificació en una empresa esportiva portada a cap per l'Associació, l'èxit de la qual venia a afavorir el nom de Vilanova. Feu després entrega al senyor Castells d'una formosa placa de plata, commemorativa de la gesta, que l'Ajuntament ofereix a l'Associació, com a prova de l'interès amb que aquell va seguint la labor cultural i esportiva d'aquesta.

El senyor Castells, després de manifestar en nom de la entitat que presideix, l'agraïment de l'Associació envers el Consistori per la seva gentilesa, en concedir aquell present que figurarà com un dels més preats entre els trofeus conquerits durant la vida esportiva de la societat, remercià tots els presents per llur assistència, fent constar en especial que calia tributar les paraules de més sincer i cordial remerciament a les entitats foranes, que estaven representades a l'acte. Oferí el banquet als jugadors, per als qui tingué expressives frases d'elogi, fent remarcar que la seva tasca havia estat tant més meritòria, per haver estat portada a cap noblement i desinteressadament, sense més incentius que el de l'entusiasme per l'esport i l'afecte vers l'Associació.

Observà que se sentia doblement satisfet del lloc conquerit i de les victòries assolides, per quan aquella era la primera vegada que una entitat de la índole de l'Associació d'Alumnes Obrers obtenia un lloc en la primera categoria del futbol català.

Manifestà, finalment, que l'Associació, continuant la seva gestió, es proposava laborar com fins ara per la cultura en general, amb el mateix entusiasme de sempre, i amb més si possible fos, després de l'encoratjament que per ella significava el fet palesat aquella nit de que tenia al seu costat a Vilanova tota. Que anhelava, però, com així no deixava de suposar-ho vivent en l'ànim de tots els presents, que tal com en els moments de triomf, compartia tothom amb ella, l'alegria i la dolçor de la victòria, en els moments d'inquietud, de crisi, de defalliment, se sentís també tothom prou afectat, per no deixar d'aportar a l'obra de realçament, l'empenta i l'apoi del seu entusiasme i de la seva amistat.

Parlà després en Joan Baldrís, qui actuava de capità de l'equip en absència del titular Josep Roca, al qui la lesió soferta en el partit d'aquella tarda contra el Reus Deportiu, impedí d'assistir a la festa.

El parlament d'en Baldrís, notable per les seves senzillesa i sinceritat, s'assenyalà per la modesta i espontània proclamació de l'escassetat de mèrits que els jugadors atribuïen als seus fets esportius. Sense altre mòbil que el de la pròpia esportivitat i el bon nom de l'Associació, havien sempre sortit al terreny disposats a assolir la victòria. Feu remarcar, que precisament el que més el complavia era—així textualment—«les raons que es promouen al vestuari, fins després dels partits que guanyen, en discutir com hauria estat millor aquesta o aquella altra jugada».

Aquesta característica, que diferencia enormement el seu equip dels integrats per jugadors que cobren i es limiten a jugar el partit i plegar com aquell qui surt de la feina, ha estat, al seu entendre, el factor principal del triomf.

Després de remercier la Junta de l'Associació per la seva gentilesa, feu constar l'agraïment que els jugadors del primer equip d'aquesta senten per l'afició de Vilanova, qui sempre els hi ha donat mostres evidents—patentitzades aquella nit—de la simpatia més cordial.

Mostrà després a la concurrència la bonica *mascota* regalada a l'equip per l'entusiasta aficionat senyor En Vicens Viñalonga, al qui donà les gràcies pel seu amable present.

En un breu parlament, el senyor Mestres, de la Junta Esportiva, digué que recordava a l'antic F. C. Vilanova, que també, en els primers temps de futbol a la nostra vila, havia conquerit el títol de campió. Digué que el triomf del nostre equip ha fet reverdejar aquells llorers, i que la Junta Esportiva pot donar-se per satisfeta del triomf assolit, que si ha estat bona part degut a la improva tasca dels directius, sense la cooperació i entusiasme dels jugadors els esforços d'aquella haurien resultat estèrils. Lloà l'obra que realitza l'Associació en tots els aspectes de la seva vida social.

Prengué després la paraula el senyor Torres Ullastres, delegat del F. C. Barcelona, qui feu constar que aquest Club s'havia honorat acceptant la invitació de l'Associació.

Celebrava que una entitat completament *amateur* hagués assolit l'ingrés a la primera categoria i per consegüent un lloc significat en el futbol regional, perquè demostrava on pot conduir l'entusiasme, el desinterès i la veritable esportivitat. Aprofitava aquesta ocasió per advertir de l'alliçonament que això venia a representar per aquells clubs que desproveïts de mitjans econòmics suficients, havien caigut en el lamentable error, origen de la seva ruïna, del professionalisme, a l'encalç únicament de les potències esportives de les grans ciutats. Esperava, no obstant, que en bé del futbol i de l'esport, reconegut aquest error, l'*amateurisme* renaixeria, i felicitava cordialment l'Associació per l'honor que li cabia de poder servir de model, en apoi a la tesi de que un equip comarcal no necessita de jugadors a sou per obtenir llocs preeminents, sinó que basta solament la confiança en sí mateix, la fe en la victòria i el daler constant del propi perfeccionament, que es caracteritza per *«aquelles amistoses raons entre els jugadors, fins després dels partits guanyats»* de que havia parlat en Baldrís.

En nom del F. C. Barcelona feu ofrena, a cada jugador, d'una insígnia del club que representava, i manifestà que el Barcelona se sentia sumament honrat amb que la seva insígnia fos ostentada per homes tan esportius com ells.

Feu ús de la paraula, després del senyor Torres Ullastres, el senyor Albet, qui feu avinent que parlava en nom del senyor Andersen, entrenador de l'equip, qui pocs dies abans hagué d'absentar-se d'aquesta. Trameté als jugadors la felicitació d'aquell bon amic — qui amb la seva labor contribuí no poc al triomf assolit — i ensems el consell saludable, que continuessin sostenint amb perseverància, aquella fe i aquell noble anhel de sentar sempre en bon lloc el pavelló que defensaven i que els havia conduït a l'èxit.

El senyor Sentías, en nom del Consell Directiu del Camp d'Esports, felicità els jugadors i manifestà la seva joia per aquella admirable resurrecció del futbol vilanoví, i feu present que no calia oblidar, en aquells instants, la benemèrita Junta de la Secció Esportiva, que amb la seva encertada gestió havia estat, amb la col·laboració dels *equipers*, el principal artífex de la victòria.

Digué el senyor Sentías que era just, i considerant-ho així ho exterioritzava, dedicar els elogis que mereixen per la seva actuació en l'equip i amor a l'entitat, al capità dels jugadors, En Josep Roca, qui no ha pogut assistir a l'acte per

trobar-se lesionat, i al jove N'Antoni González, qui es troba absent per estar complint el servei militar a la Marina espanyola.

Accedint als precs d'en Baldrís, parlaren després els senyors Ferrán Rodríguez i Joan Gálvez, antics jugadors del F. C. Vilanova i fidelíssims addictes a l'obra de l'Associació. Els esmentats consocis, després d'haver donat l'enhorabona més cordial als jugadors, manifestaren que se sentien orgullosos d'haver tingut uns successors tan dignes.

El senyor Puig (Jordi), de la Junta Esportiva, llegí les adhesions que segueixen i que foren saludades amb forts aplaudiments :

Consell Directiu de la F. C. F. A.; Comitè Provincial de Barcelona de la F. C. F. A.; F. C. Barcelona; C. D. Europa; C. E. Manresa; F. C. Lleida; Gimnàstic, de Tarragona; F. C. Vilafranca; C. D. Sitges; U. S. Vilafranca; Joventut Terrassenca; F. C. Samboià; Granollers S. C.; Atlètic del Turó; Sport Club Pirelli; C. D. Barcanona; senyor N'Aurelià Mas, ex-President del Comitè Provincial de Barcelona de la F. C. F. A.; B. Pons Cubilles, delegat del Comitè Provincial de Barcelona al Consell Directiu de la F. C. F. A.; senyor En Jaume Monjo, Secretari general de la F. C. F. A.; senyor En Josep Arévalo, Secretari general del Comitè Provincial de Barcelona de la F. C. F. A.; senyor En Jaume Ráfols, des de Mannheim (Alemanya); senyor En Manuel Llossas, de Barcelona; senyor En J. Ros, Administrador del Gran Teatre Liceu; senyor En Fèlix Marquillas, de Barcelona; senyor En Joan Baseda, de Manresa, senyor N'Antoni Galbis Victoria.

Donà final a l'acte el senyor Grau Solanes, Diputat provincial — qui parlà també en nom del seu company a la Diputació, senyor En Pau Alegre i Batet — amb un notable i eloqüent discurs, la sincera efusió del qual, determinà que en alguns paràgrafs fos interromput pels aplaudiments de la concurrència.

En síntesi, el discurs del senyor Grau fou un elogi a l'Associació i un generós i cordial oferiment a aquesta, d'allò que estés al seu encalç, per tot el que significués l'enlairament de la cultura.

Manifestà que se sentia honrat de comptar-se entre els socis d'aquesta entitat, la labor de la qual lloà amb els més sentits termes, en nom de la vila i de l'Ajuntament que la representa.

Durant l'àpat un quintet dirigit pel mestre senyor Planas interpretà exquisidament escollides composicions musicals, que foren aplaudides com es mereixien.

El menú, servit esplèndidament, tant pel que es refereix a la confecció dels plats com pel que toca a la organització del servei, per l'Ideal Hotel, figurava imprès en una cartolina, bell i acurat exemplar tipogràfic, com acostumen ésser tots els que surten dels acreditats tallers de la Impremta Econòmica.

L'acte que acabem de ressenyar transcorregué dins la màxima cordialitat, i el seu record perdurarà, a no dubtar-ho, en l'ànim de tots els que hi assistiren.

Doblement transcendental pel que en sí significava i per la revelació de fortitud i de vitalitat a que donà lloc, fou el més valuós encoratjament per l'Associació i la justificació de la màxima esperança en un brillant pervenir per aquesta,

MARAGALL

AQUEST fou el tema de la conferència que organitzada per la nostra Associació donà, a l'estatge social de l'Ateneu, el dia 14 de desembre de 1927, el notable publicista En Josep M.ª Capdevila.

El President de l'Associació, senyor Castells, feu la presentació del disser-tant, per a qui tingué mots elogiosos, remarcant la seva actuació en el camp de les lletres, en el qual ha sabut acusar la seva personalitat com a crític i com a periodista.

Començà el senyor Capdevila la seva exposició estudiant la figura moral, literària i artística del gran poeta, assenyalant les fonts de les quals el líric català havia rebut la influència i que havien exercit sobre el seu esperit els diversos matisos que es noten en l'autor de *La vaca cega* a través de llurs obres.

Esmentà la preponderància que tingueren sobre Maragall, els filòsofs Soler i Miquel i Rousseau, principalment el darrer.

Digué que el que més es destaca de l'obra de l'excels poeta, és la sinceritat; volia que en tot resplendís la veritat pura, i els fets reals eren els que li comunicaven la millor inspiració. La calor de humanitat de les seves descripcions, el sentiment que traspuen totes elles, en són una mostra ben palesa.

Llegí i comentà, en el transcurs de la seva dissertació, diverses poesies i fragments d'altres i de treballs en prosa del malaguanyat autor de *Nausica*, extenent-se, en la *Confessió de Serrallonga*, de la manera com Maragall aprecià la figura del famós personatge i els seus trets morals.

Analitzà també i comentà extensament el poema descrit de faisó magistral per Maragall, relatiu al llegendari personatge *El Comte Arnau*. El senyor Capdevila en llegí, fent-ne comentaris, alguns fragments, entre ells, el següent :

Totes les veus de la terra
se fan sentí en el comte Arnau,
li van movent eterna guerra
per els camins de la gran pau.
Són com a mar esvalotada
que de molt lluny se fa present
amb la clamor de ses onades
tota la nit en gran turment;
són com el vent de les altures
que d'un sol crit omple l'espai;
són com el plor de les criatures
que no té fi ni en tindrà mai;
són el Dolor, rei de la terra,
que en tot pit d'home es fa sentir...
El comte Arnau se desespera
perquè vol dir-lo i no el sap dir.

Digué el senyor Capdevila que Maragall, més que pensador, més que filòsof, era poeta — si bé defugint la disciplina de la forma poètica — i és per això que la força artística de llurs composicions sobresurt de l'assumpte que les motiva. *La vaca cega*, *Elogi de la paraula*, *Vistes al mar*, etc., etc., foren també esmentades com fruits de la superba inspiració del gran poeta, del qui es diu que *sapigué cantar la vida i els goigs de la vida amb més saviesa...*

La nombrosa concurrència que assistí a l'acte premià amb llargs aplaudiments al senyor Capdevila, qui va mantenir l'atenció de l'auditori per espai d'hora i mitja, amb el suggestiu tema objecte de la conferència.

Creiem que plaurà als nostres consocis i llegidors, que aprofitant l'avinentsa de ressenyar la conferència publiquem, com homenatge pòstum a Joan Maragall, la bella i sentida poesia del Mestre, *La vaca cega* :

Topant de cap en una i altra soca,
avançant d'esma pel camí de l'aigua,
s'en va la vaca tota sola. Es cega.
D'un cop de roc llençat amb massa traça
el vailet va buidar-li un ull, i en l'altre
se li ha posat un tel. La vaca és cega.
Ve a abeurar-se a la font, com ans solia;
mes no amb el ferm posat d'altres vegades,
ni amb ses companyes, no : ve tota sola.
Ses companyes, pels cingles, per les comes,
pel silenci dels prats i en la ribera,
fan dringar l'esquellot mentre pasturen
l'herba fresca a l'atzar... Ella cauria.
Topa de morro en l'esmolada pica
i recula afrontada... Però torna,
i abaixa el cap a l'aigua i beu calmosa.
Beu poc, sens gaire set. Després aixeca
al cel, enorme, l'embanyada testa
amb un gran gesto tràgic; parpelleja
damunt les mortes nines, i s'en torna
orfe de llum sota del sol que crema,
vacil·lant pels camins inoblidables
brandant llàgüidament la llarga cua.

BALANÇ DE CAIXA DEL MES DE FEBRER DE 1928

Quantitat ingressada	Ptes.	686'95
» pagada	»	695'20
Diferència	Ptes.	8'25
Existència en caixa el 31 gener.	»	218'52
» » » » 29 febrer.	Ptes.	210'27

NOTICIARI

CONSTITUCIÓ DE LA JUNTA DIRECTIVA

Segons el resultat de la darrera Junta General celebrada per la nostra Associació, la Junta Directiva ha quedat constituïda en la forma que segueix :

President, N'Anton Castells; Vice-president, En Gabriel Juliachs; Secretari, N'Eduard Egea, Vice-secretaris, En Joan Roig i En Josep Roig; Bibliotecari, En Ricard Demestre; Tresorer, N'Antoni Nicolau; Comptador, En Josep Pijuan; Vocals, Josep Mañé i Primitiu Bages.

Desitgem que l'actuació de la nova Junta sigui profitosa pels interessos de l'Associació i pel bé de la cultura vilanovina.

HOMENATGE POSTREM

La Junta de Patronat de la Institució Balagueriana, retent homenatge postrem al qui fou President de la Institució, don Joaquim Basora de Nin, ha inscrit el seu nom en una de les làpides del peristil de l'edifici.

Es un acord que honora l'esmentada Junta i ensems la bona memòria del malaguanyat patrici.

DISTINCIÓ

El Govern de S. M. ha concedit la mercè de comendador de número, amb placa, del Mèrit Civil, al nostre compatrici, el diputat provincial ponent d'Hisenda i assembleista, senyor En Pau Alegre i Batet, a qui expressem la nostra enhorabona per aital distinció.

VACANT COBERTA

Per a ocupar la vacant de President de l'Acadèmia de Ciències Exactes, de Madrid, produïda per la mort del Dr. Carracido, ha estat nomenat l'il·lustre enginyer espanyol don Lleonard Torres Quevedo.

JULI VERNE - ENRIC IBSEN

El món ha celebrat el centenari de la naixença de Juli Verne i d'Enric Ibsen.

Juli Verne, fou el creador de la novel·la científica i geogràfica. Moltes de les seves concepcions, considerades fruit de la fantasia d'aquell escriptor, han esdevingut realitats a la nostra època.

Són moltíssims els que han llegit les seves obres, les narracions de les quals es segueixen amb interès sempre creixent.

Autor de *Miquel Strogoff*, *Cinc setmanes en globus*, *Vint mil llegües de viatge submarí*, etc., etc., traduïdes a tots els idiomes, d'ell sí que pot ben dir-se, amb tota veritat, que instruí delectant.

Enric Ibsen, fou el fundador del teatre de les idees, car totes les seves obres tenen per finalitat l'estudi de l'ànima humana.

La seva potència artística ha exercit grandíssima influència al teatre de tot el món.

Ibsen té altre motiu per a glorificar-lo : fou el creador de la llengua nacional noruega.

Ha estat qualificat com apòstol d'una idea nova i com el d'un reformador de l'art dramàtic universal.

El BUTLLETÍ es complau en ajuntar la seva veu al chor de lloances universals, registrant la data del centenari de la naixença dels dos grans homes, en les seves pàgines.

NOMENAMENT

El nostre col·laborador i redactor honorari, senyor En Joan Ventosa i Roig, President de la Federació Regional de Cooperatives de Catalunya, ha estat nomenat President del Comitè Nacional de Cooperatives d'Espanya.

Felicitem al nostre compatrici senyor Ventosa i Roig, la tasca del qual dins el moviment cooperatista ha estat reconeguda amb aital nomenament.

PROVES DE LA MOTO-NAU «INFANTA BEATRIU», A BARCELONA

El dia 10 de març, la moto-nau «Infanta Beatriu», de la Companyia Transmediterrània, feu les proves oficials, entre la desembocadura del Llobregat i la costa de Badalona.

En les proves de velocitat arribà a encalçar una marxa de 16'9 milles per hora, amb 110 revolucions per minut. Posseeix també bones condicions marineres i gran estabilitat, ademés de la ràpida obediència als efectes del timó i de les màquines.

Es feren proves, també, de T. S. F. i del nou sondejament acústic.

El tonatge de registre brut de la moto-nau és de 6.000 tones, el net de 3.500, el desplaçament en carga màxima és de 9.500 tones, i el pes mort total és de 5.200

Els motors són tipus «Diesel» de dos temps i simple efecte, amb 6.000 cavalls de potència.

La Companyia Transmediterrània ha destinat la «Infanta Beatriu» al tràfec de les illes Canàries.

RECULL INTERESSANT

Amb el títol *El Penedès*, el mestre En Francesc de P. Bové ha publicat un interessant recull, extensament documentat, sobre folk-lore, balls, danses i comparses del Penedès.

L'obra està valorada, a faisó de pròleg, per l'insigne Apel·les Mestres, i la completen diverses i curioses fotografies.

Una vegada més la competència del senyor Bové, en tals assumptes, queda ben demostrada.

ELECTRIFICACIÓ

El Govern, segons una nota oficiosa publicada a la premsa diària, anuncia el propòsit de que estiguin electrificats 2.100 quilòmetres de ferrocarril, corresponents als passos de serralades.

De les seccions en les quals s'ha pensat, comptant amb lo que ja està executat i amb lo que ja està començat, comprenen 866 quilòmetres de la Companyia

del Nord; 617 quilòmetres de la Companyia de M. S. A., i 622 quilòmetres de la Companyia de Ferrocarrils Andalusos.

L'AUTOGIR LA CIERVA

Segons llegim, a Anglaterra s'han posat a la venda els primers autogirs de l'enginyer espanyol senyor La Cierva, al preu de 900 lliures esterlines.

NECROLOGIQUES

El nostre volgut consoci N'Antoni Pujol i Bernadó ha tingut la dissort de perdre el seu fill Eladi.

Passa també per la pena de la mort de la seva filla Maria Montserrat, el nostre estimat consoci N'Antoni Nicolau, Tresorer de l'Associació.

La nostra condolença més sincera als esmentats amics i a les seves respectives esposes i demés família.

TASCA DE CULTURA

Tota persona estudiosa i d'esperit enlairat, sent pregona admiració i respecte vers aquells homes qui amb llurs talent i tasca útil i fecunda donaren impuls al progrés del món.

No és aquesta la veneració de l'idòlatra; és el sentiment de gratitud i de justícia que inspira la bellesa, grandiositat i sublim abnegació de llurs obres i accions posades al servei de la humanitat. La vista dels retrats d'aquests dignes impulsors de la evolució del pensament desperta nobles desigs de cultura i d'emulació, com un viu i estimulante exemple.

Ens mou a dir les ratlles precedents, la publicació, que considerem una tasca cultural veritablement encertada, de les postals-retrats que suara ve editant la revista *Generación Consciente*. Es publiquen en sèries de dotze targes, molt ben impreses a dues tintes, i cada sèrie la integren: Un filòsof; un poeta; un pintor; un revolucionari; un escultor; un músic; un inventor; un precursor; un descobridor; un gran novel·lista; un gran escriptor; un pedagog.

Van publicades tres sèries, per l'ordre següent:

1.ª Kant, Rabindranath Tagore, Goya, Bakounine, Miquel Angel, Beethoven, Gutenberg, Fourier, Colomb, Dostoievski, Larra, Pestalozzi.

2.ª Voltaire, Shakespeare, Leonardo de Vinci, Eliseo Reclús, Alonso Cano, Mozart, Alexandre Volta, Robert Owen, Galileo, Zola, Jordi Brandes, Francisco Giner de los Ríos.

3.ª Kierkegaard, Schiller, Velázquez, Kropotkine, Benvenuto Cellini, Albéniz, Marconi, Ferran Lasalle, Horaci Wells, Tolstoi, Anton Chejov, Ellen Key.

Seguiran altres sèries igualment interessants.

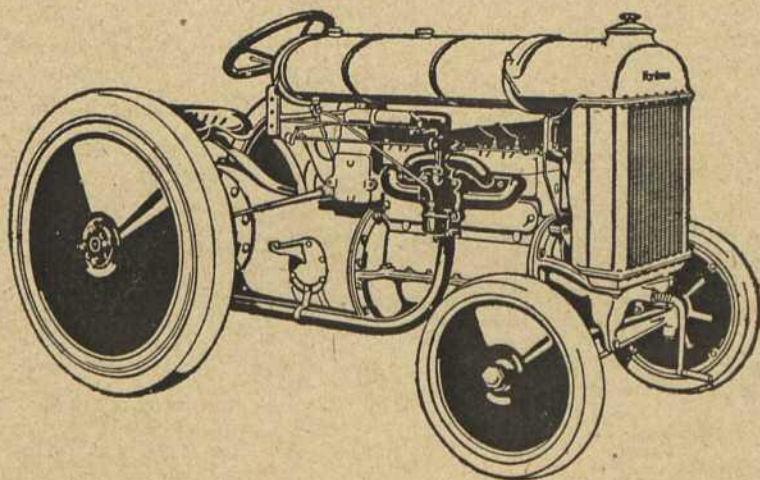
Cada sèrie de dotze targes es ven al preu de 1'50 pessetes. Les comandes poden fer-se a *Generación Consciente*, Apartat 158, València.

Talleres CABA

Agencia Oficial del

Lincoln *Ford* Fordson

AUTOS - CAMIONES - TRACTORES

Stock de piezas de recambio.

Carga de acumuladores.

Gasolina, aceites y grasas.

Membrillo, 11

Teléfono 127

VILLANUEVA Y GELTRU

URALITA, S. A.

Xapa ondulada Canaleta = Xapa per a revestiments i sostres =
Dipòsits = Tubs = Xemenèies = Canalons = Cartró cuiro = Reves-
timents decoratius DEKOR, etc., etc.

• • •

Tubs d'amiant aglutinat per a conduccions d'aigües
potables i marines - Instal·lacions de Gas, Aire i Va-
por - Protecció de Cables elèctrics i telefònics - Con-
ducció de productes industrials i agrícoles (Benzines,
olis vegetals i minerals, vins, etc.) - Instal·lacions de
Clavegueres, Drenatge i Rec de Camps - Salts d'aigua
per a producció de Força motriu - Pous Artesians.

Agència - Dipòsit per a la comarca:

Magatzems de J. PUIG BENASACH

Forn del Vidre, 5 = Telèfon 147

VILANOVA I GELTRÚ